

Πρόεδρος Ε. Φραγκάκη, Πρόεδρος Πρωτοδικών
Δικηγόροι Η. Λάιος, Ι. Βρέλλος, Ι. Χριστοδουλάκης, Γ. Περτσινάκης

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ :

[...] Η αιτούσα στις ως άνω υπό κρίσιν, συνεκδικαζόμενες, αιτήσεις ισχυρίζεται ότι είναι μόνη δικαιούχος του νομίμως καταχωρημένου σήματος, αποτελούντος ταυτόχρονα και διακριτικό τίτλο της εδρευούσης στη Λαμία επιχειρήσεώς της, η οποία φέρει τη μορφή ΑΕ και έχει ως σκοπό την εμπορία των σε αυτή αναφερομένων προϊόντων. Ότι του σήματος αυτού, που αποτελείται από τις λέξεις "....." και το οποίο ταυτόχρονα αποτελεί και διακριτικό τίτλο αυτής, κάνει χρήση, κατά παράβαση των περί σημάτων διατάξεων, αλλά και εκείνων του αθεμίτου ανταγωνισμού, εκάστη καθών στρέφεται η καθεμία από αυτές εταιρία, οι οποίες ασκούν ομοία προς αυτήν επιχειρηματική δραστηριότητα. Οτι τούτο προκαλεί στην αγορά σύγχυση ως προς τα υπ' αυτής και των καθών διακινούμενα προϊόντα με αποτέλεσμα την προς βλάβη της παραπλάνηση των εμπόρων και του καταναλωτικού κοινού. Επικαλούμενη δε επείγουσα περίπτωση, ζητά την διά της λήψεως πρόσφορου, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, ασφαλιστικού μέτρου προσωρινή ρύθμιση της κατάστασης και ειδικότερα να παύσει προσωρινά η παρά των καθών χρήση του σήματος της αιτούσας, να παραλειφθεί αυτή στο μέλλον με απειλή κατ' αυτής χρηματικής ποινής μέχρι του ποσού των 300.000 δρχ. και προσωπικής κατά του διαχειριστή της καθεμιάς, μέχρι τρεις μήνες, κράτηση, να κατασχεθούν τα υπό των καθών κυκλοφορούντα προϊόντα, να απαγορευθεί προσωρινά η κυκλοφορία αυτών και να δημοσιευθεί η απόφαση που θα εκδοθεί στον ημερήσιο ή περιοδικό τύπο με δαπάνες των καθών.

Με το περιεχόμενο αυτό οι αιτήσεις παραδεκτώς κατ' αρχήν και αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπον (άρθρο 683 ΚΠολΔ, άρθρο 27 παρ. 4 Ν 2239/1994) εισάγονται για εκδίκαση, ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 682 επ. ΚΠολΔ).

Καθόσον όμως αφορά τη θεμελίωση του περιεχομένου σε αυτές ασφαλιστέου δικαιώματος στον περί αθεμίτου ανταγωνισμού Ν 146/1914, αυτές δεν είναι νόμιμες διότι, η επικαλούμενη σε αυτές καταχώρηση του διακριτικού τίτλου της αιτούσας ως νόμιμα κατοχυρωμένου σήματος αποκλείει την εκ του άρθρου 13 του ως άνω νόμου παρεχόμενη προστασία (ΑΠ 1410/1990 ΕΛΔ 33,570, ΑΠ 399/1989 ΕΕμπΔ ΜΑ', 711, ad hoc και ΜΠρΑΘ 12504/1999 ΕΕμπΔ 1999, 406).

Πρέπει να σημειωθεί ότι ουδεμία επίκληση περιστατικών στοιχειοθετούντων τη στήριξη αυτού στο άρθρο 1 του ίδιου νόμου γίνεται στο δικόγραφό τους, ώστε το δικαστήριο δεν δύναται, παραβαίνοντας την κατ' άρθρο 106 ΚΠολΔ επιβεβλημένη υποχρέωσή του να προχωρήσει στην εκδίκαση της υποθέσεως και να παράσχει την παρεχόμενη εκ της διατάξεως αυτής προσωρινή προστασία. Η διά του σημειώματος επίκληση άλλων περιστατικών στο μέτρο, που, δεν διευκρινίζουν αλλά μεταβάλλουν τη νομική θεμελίωση του αναφερομένου στην αίτηση δικαιώματος από το οποίο απορρέει η αιτούμενη προσωρινή έννομη προστασία, είναι απαράδεκτη ελλείψει τηρήσεως της επιβεβλημένης και στη διαδικασία αυτή (βλ. άρθρα 686, 688, 690 ΚΠολΔ) προδικασίας. Πέραν τούτου, όμως, θεμελίωση της αιτουμένης προστασίας στα υπό του Ν 2121/1993 παρεχόμενα δικαιώματα δεν συντρέχει ούτε και με την επίκληση των εις το σημείωμα περιστατικών, αφού το σήμα της αιτούσας δεν αποτελεί "έργο" κατά την έννοια του άρθρου 2 του νόμου αυτού. Απαράδεκτο επίσης

και ως εκ τούτου απορριπτό το περί προσωπικής κρατήσεως των διαχειριστών των καθών εταιριών αίτημα, διότι η αίτηση δεν στρέφεται ονομαστικά κατ' αυτών (ΜΠρΑθ 29625/1991 ΕΛΔ 34, 432).

Περαιτέρω, ενόψει των παραπάνω, απορριπτό είναι και το περί δημοσιεύσεως της απόφασης αυτής αίτημα, καθόσον τούτο παρέχεται από τα πολιτικά δικαστήρια μόνο στις περιπτώσεις παραβάσεως των διατάξεων του Ν 146/1914. Απορριπτό, επίσης, ως μη νόμιμο, είναι και το περί κατασχέσεως των παρά των καθών πωληθέντων σε τρίτους ειδών, δεδομένου ότι η εφαρμογή του άρθρου 31 του Ν 2239/1994 προϋποθέτει εναπόθεση του παραποιημένου σήματος εις τα πωλούμενα, υπό των χρησιμοποιούντων τούτο, προϊόντα, πράγμα το οποίο δεν επικαλείται η αιτούσα, η οποία ασχολούμενη με τη μεταπώληση ειδών που προμηθεύεται από τρίτους δεν ισχυρίζεται προσέτι ότι ανετέθη αποκλειστικώς η διάθεσή τους σε αυτήν.

Υπό τα εκτιθέμενα στην αίτηση περιστατικά, υπαγωγή του σχετικού αιτήματος στην ως άνω διάταξη του περί προστασίας σήματος νόμου θα οδηγούσε αφ' ενός στον αποκλεισμό των προμηθευτών της αιτούσας να διαθέτουν προς μεταπώλησιν τα είδη τους στις καθών επειδή χρησιμοποιούν στον διακριτικό των επιχειρήσεών τους τίτλο λέξη που περιέχεται στο σήμα της αιτούσας, και, αφετέρου αποκλεισμό των τελευταίων να ασχολούνται με την εμπορία ειδών ομοίων με εκείνων που διαθέτει η αιτούσα, σκοπός που εκφεύγει των υπό του νόμου αυτού τιθεμένων ορίων προστασίας. Ωστόσο, όμως, και οι δυο αιτήσεις κατά το μέρος που για την παροχή προσωρινής έννομης προστασίας επικαλούνται ότι εκάστη των καθών φέρει στο διακριτικό της τίτλο το σήμα του οποίου δικαιούχος είναι η αιτούσα, είναι νόμιμες στηριζόμενες στις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 18, 21, 27 του Ν 2239/1994 "περί σημάτων" 731, 732 και 947 ΚΠολΔ.

Από τις καταθέσεις των μαρτύρων που εξετάστηκαν ενόρκως στο ακροατήριο και τα έγγραφα που οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν πιθανολογήθηκαν τα παρακάτω πραγματικά περιστατικά : Η αιτούσα είναι ανώνυμη εταιρία, η οποία ιδρύθηκε το έτος 1978, εδρεύει στο χιλιόμετρο και έχει ως σκοπό, σύμφωνα με το άρθρο 2 του νομίμως δημοσιευμένου στο Νο ... της 11.12.1978 φύλλο της ΕΤΚ (τεύχος ΑΕ και ΕΠΕ) καταστατικό της, την εμπορία στην Ελλάδα και την αλλοδαπή γεωργικών φαρμάκων, μηχανημάτων και εξαρτημάτων, εργαλείων, ζωοτροφών, λιπασμάτων και σπόρων, οικιακών συσκευών, αυτοκινήτων και παντός είδους βιομηχανικών και γεωργικών προϊόντων. Από της ιδρύσεώς της φέρει την επωνυμία "....." και κάνει χρήση στις συναλλαγές της του διακριτικού τίτλου ".....", τον οποίο, μετά από δεκαεπτά έτη, κατέστησε δηλωτικό της εμπορίας της, μετά από νόμιμη καταχώρησή του, το έτος 1995, φέρον αρ. σήμα. Ο ως άνω διακριτικός τίτλος της καθής έγινε αμετάκλητα δεκτός ως σήμα, του οποίου η προστασία λήγει την 24.11.2005, προς υποδήλωσιν των υπ' αυτής διατιθεμένων σε τρίτους ειδών και ειδικότερα γεωργικών φαρμάκων, σπόρων, γεωργικών μηχανημάτων και εγκαταστάσεων διανομής ύδατος, ήτοι των ανηκόντων στις κλάσεις 5, 31, 7 και 11 αντιστοίχως. Το σήμα της αιτούσας αποτελείται κυρίως από τη λέξη ".....". [...]

Παράλληλα, όμως, με την αιτούσα, από της ιδρύσεώς της, το έτος 1980, η εκ των καθών εδρεύουσα στο Ηράκλειο Κρήτης εταιρία με την επωνυμία ".....", η οποία στην Κρήτη ασκεί εμπορία ομοίων με την αιτούσα ειδών, φέρει στις συναλλαγές της, εκτός από την ως άνω επωνυμία της και το διακριτικό τίτλο ".....", τον οποίο, ευθύς με την ίδρυσή της, εδήλωσε προς κατοχύρωσιν στο αρμόδιο Εμπορικό Επιμελητήριο Κρήτης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν 1089/1980 (βλ. την αρ.

πρωτ..../14.4.1999 βεβαίωση). Η δραστηριότητα της άνω ομόρρυθμης εταιρίας ήταν επί δεκαεννέα συνεχή έτη παράλληλη με εκείνη της αιτούσας στον τομέα του εμπορίου γεωργικών φαρμάκων, εφοδίων, σπόρων, μηχανημάτων κ.λπ. και γενικά στα είδη που αναφέρονται στις γεωργοκτηνοτροφικές ασχολίες. Η αιτούσα, τόσο πριν από την κατοχύρωση του σήματός της, όσο και μετά από αυτήν, ε γνώριζε τόσο τη δραστηριότητα της άνω ΟΕ, όσο και εκείνη που ασκούσε η αδελφή αυτής, φέρουσα τη μορφή της ΕΠΕ και ήδη καθής στη δεύτερη των συνεκδικαζομένων αιτήσεων, εταιρία, η οποία εδρεύει στο Ηράκλειο και από της ιδρύσεώς της, το έτος 1989, φέρει το διακριτικό τίτλο "....." και σκοπός της είναι η παραγωγή, επεξεργασία, αντιπροσώπευση και εμπορία ειδών κάθε φύσεως που έχουν εφαρμογή στη γεωργία, κτηνοτροφία κ.λπ. Πρέπει να σημειωθεί ότι η αιτούσα δεν παράγει, αλλά ασχολείται με την μεταπώληση των ειδών, τα οποία προμηθεύεται από τρίτους, οι οποίοι ταυτόχρονα προμηθεύουν και τις καθών, και ιδιαίτερα την ΟΕ εξ αυτών, η οποία δεν παράγει, αλλά ασχολείται με τη διάθεση των παραγομένων από άλλους ειδών. Συνεπώς, ουδεμία σύγκυση επέρχεται στους καταναλωτές, οι οποίοι αγοράζουν τα είδη παραγόμενα από εταιρίες που προμηθεύουν τόσο την αιτούσα όσο και τις καθών. Η παράλληλη και όμοια δραστηριότητα της αιτούσας με εκείνη των καθών, έφερε σε επαφή τους διαδίκους, οι οποίοι συνευρίσκοντο σε οργανωμένες από τους προμηθευτές τους, εντός και εκτός Ελλάδος, συναντήσεις, αλλά και συνυπήρχαν, εκθέτοντας τα είδη και διαφημίζοντας τις δυνατότητές τους σε πανελλήνιες ετησίως πραγματοποιούμενες εκθέσεις Agrotica στη Θεσσαλονίκη. [...]

Ακόμη, η εκ των καθών ΟΕ είχε συναλλαγές κατά το έτος 1987 με την αιτούσα, η οποία πώλησε πράγματα σε αυτήν και στα υπ` αριθ. .../25.8.1987 και/17.9.1987 τιμολόγιά της, την αναφέρει ρητώς ως ".....". Τέλος, ενώ η αιτούσα κατέθεσε το επίμαχο σήμα της προς προστασία στις 24.11.1995, διαμαρτυρήθηκε για πρώτη φορά στις καθών για τη χρήση των διακριτικών τους γνωρισμάτων, με το από 2.7.1999 εξώδικό της. Η συμπεριφορά όμως αυτή της αιτούσας, πέραν του ότι στερεί από την υπόθεση αυτή το χαρακτήρα του κατεπείγοντος, πιθανολογείται ότι εύλογα δημιούργησε την πεποίθηση στις καθών, που χρησιμοποιούσαν καλόπιστα όλο αυτό το χρονικό διάστημα το σήμα της ως διακριτικό τίτλο, ότι η αιτούσα, που σε κάθε περίπτωση ανεχόταν και δεν αντιδρούσε στην εν λόγω χρήση, δεν πρόκειται να ασκήσει εναντίον τους το σχετικό δικαίωμα. Η μεταγενέστερη άσκηση αυτού, που τείνει στην ανατροπή της κατάστασης που δημιουργήθηκε και διατηρήθηκε επί δεκαεννέα για την ΟΕ και δέκα συνολικά έτη για την ΕΠΕ, εκ των οποίων τα τέσσερα έτη εχώρησαν μετά την κατάθεση του σήματος για κατοχύρωση το έτος 1995, αντίκειται προφανώς στην καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και τον κοινωνικό ή οικονομικό σκοπό του δικαιώματος (ΑΠ Ολ 1/1997 ΝοΒ 46, 17, ΑΠ Ολ 17/1995 ΝοΒ 44, 410, ΑΠ Ολ 62/1990 ΕΛΔ 32,501), συνεπαγομένη επαχθείς για τις υπόχρεες καθών επιπτώσεις (ΑΠ Ολ 62/1990), αν ληφθεί υπόψη ότι οι τελευταίοι έχουν μέχρι σήμερα προβεί σε πολυδάπανες επενδύσεις, έχουν καταβάλει ικανά ποσά για διαφημιστική προβολή και αν σταματήσουν να χρησιμοποιούν το διακριτικό τίτλο θα πληγεί καίρια η επιχειρηματική των υπόσταση και θα υποστούν μεγάλη οικονομική ζημία, αφού θα εκμηδενιστούν τα έσοδά των, ενώ παράλληλα θα συνεχίζονται οι υποχρεώσεις των (ΜΠρΑθ 12504/1999 ΕΕμπΔ 1999, 406, ΜΠρΑθ 11442/1998 ΕΕμπΔ 1996,850). Με βάση τα παραπάνω, πιθανολογείται ότι η αιτούσα δεν έχει δυνατότητα να ασκήσει πλέον το εκ του σήματος απορρέον δικαίωμά της έναντι των καθών και ως εκ τούτου οι κατ` αυτών κρινόμενες αιτήσεις πρέπει, κατά το μέρος που κρίθηκαν νόμιμες, να απορριφθούν ως ουσιαστικά αβάσιμες. Η δικαστική δαπάνη πρέπει να επιβληθεί σε βάρος της αιτούσας ως ηττωμένης (άρθρο 176 σε συνδ. με 591 παρ. 1 ΚΠολΔ). (Απορρίπτει τις αιτήσεις).

.....